

Розділ 1

Це була ніч проти Різдва.

А певніше кажучи, вечір у переддень Різдва. Та перш ніж узяти вас із собою в саме серце дії, розберімося з дечим. Я з досвіду знаю: якщо це впливе пізніше, то спантеличить вас так, що не дасть зосередитися ні на чому іншому з того, що я розповідатиму. Мене звати Ювілей Дугал. Не поспішайте, дайте цьому усвідомитися. Ось бачите, коли вам таке кажуть одразу, це не так вже й погано. А тепер уявіть, якби я була на середині якоїсь довгої історії (а саме такою вона й планує бути) і раптом приголомшила б вас: «До речі, мене звати Ювілей». Ви б не знали, що з цим робити.

Я розумію, що Ювілей – це наче псевдонім стриптизерки. Можливо, ви подумали, що я чую це біля жердини. Але ж ні. Якби ви мене побачили, то досить швидко втямили б (сподіваюся), що ніяка я не стриптизерка. У мене коротка темна стрижка. Я ношу то окуляри, то лінзи. Мені шістнадцять, я співаю в хорі й відвідую

зустрічі математиків. Граю в хокей на траві, де немає місця для отієї хвилястої грації, що нею професійно заробляють стриптизерки. (Коли ж якісь стриптизерки це читають: я нічого не маю проти вас. Просто я — не стриптизерка. Головне, що не влаштовує мене в стриптизі, — то латекс. Мені здається, він шкодить шкірі, бо не дає їй дихати).

Моє заперечення полягає в тому, що Ювілей — це *не ім'я*, а якийсь вид вечірки. І ніхто не знає, *який саме* вид. Ви колись чули, щоби хтось запрошував потусити на ювілеї? А якщо й чули, ви б на таке пішли? Бо я не пішла б. Адже це звучить так, ніби для цього треба орендувати великий надувний об'єкт, розвішати гірлянди й вигадати складну систему утилізації сміття.

Якщо подумати, аналогом цього можуть бути сільські танці.

Моє ім'я багато в чому пов'язане з цією історією, і, як я вже казала, то був вечір проти Різдва. У мене був один з тих днів, коли відчуваєш, що життя... *любить* тебе. Іспити скінчились, і зі школою було покінчено до Нового року. Я домовалася сама, почувавшись затишно й комфортно. Я вбралася проти ночі різдвяної в новий одяг, який приготувала для такого випадку: чорна спідниця, колготки, блискуча червона футболка, нові чорні черевики. Я випила трохи лате з гогель-могелем, який зготувала для себе. Усі мої подарунки були в обгортці й готові бути подарованими. Попереду чекала велика подія: о шостій я мала піти до Ноя додому — Ноя Прайса, мого хлопця, — на щорічний шведський стіл, що його родина влаштовувала на святвечір.

Родинний шведський стіл Прайсів відігравав неабияку роль у нашій особистій історії. Саме на ньому ми почали зустрічатися. До шведського столу Ной Прайс був просто зіркою на моєму небі... незгасною, знайомою, осяйною і невимовно далекою від мене. Я знала Ноя з четвертого класу, але це було приблизно так, як знати людей з екрана телевізора. Неначе я знала ім'я й дивилася шоу. Ясна річ, Ной був трохи ближчий як рівняти до цього, але... якимось чином, якщо це реальне життя, людину відчуваєш іще більш віддаленою та недосяжною, ніж справжня знаменитість. Ближча відстань не означає ближче спілкування.

Я завжди ним цікавилась, але мені ніколи не спадало на думку цікавитися ним у сенсі «цікавитися». Я ніколи не мала за річ розважливу цього хотіти. Він був на рік старший, на 30 см вищий, широкі плечі, ясні очі, розкуйовджене волосся. Ной був усім в одному: атлетом, академіком, великим цабе у шкільному управлінні, тим типом парубків, про яких думаєш, що вони зустрічаються тільки з моделями, шпигунками або тими, на чію честь називають лабораторії.

Отож коли він запросив мене зайти на шведський стіл торішнього святвечора, мені мало очі на лоба не полізли від несподіванки, до всього так розхвилювала-ся! По тому запрошенні ще три дні ходила, мов п'яна. Довелося насправду *свідомо тренувати ходу* у своїй кімнаті, перш ніж піти до нього додому. Я не знала, запросив він мене, бо вподобав, чи тому, що його змусила мама (наші батьки знайомі), а може, тому, що заклався й програв? Усі мої друзі були так само збуджені, утім, вони, здавалося,

розуміли більше, ніж я. Друзі запевняли, що він витріщався на мене під час зустрічей математиків, сміявся з моїх спроб пожартувати на тему тригонометрії, залучав мене до розмови.

Усе це було просто *божевіллям*... так само дивно було б довідатися, що хтось написав книгу про моє життя чи щось таке.

Коли я туди потрапила, то майже весь вечір тихенько підпирала куток, розмовляючи з його сестрою, котра (хоч я й люблю її) не вирізняється глибиною міркувань. З нею можна побалакати хіба про улюблені марки гуді, а далі стіни розмови починають звужуватися. Та вона в цих розмовах – майстер. У Еліс є деякі Думки з цього Приводу.

Нарешті я звільнилася від неї, коли Ноева мати поставила іншу тарілку. Мені вдалося використати привід під назвою «О, вибач, але це має такий апетитний вигляд». Я й гадки не мала, що на тій тарілці буде маринована риба. І, побачивши, позадкувала, аж тут його мати й каже: «А скуштуй-но шматочок».

Уважаючи на її авторитет, я спробувала. Одначе спрацювало це саме тому, що я помітила, як Ной спостерігає за мною. Він промовив: «Я такий радий, що ти це скуштувала». Я спитала, чому, адже починала справді підозрювати, що все це було тільки через заклад («гаразд, я запрошу її прийти, але ви, хлопці, винні мені двадцять баксів, якщо я змушу її з'їсти мариновану рибу»).

А він відповів: «Тому що я це їв».

Я так і залякла з обличчям, на якому, очевидячки, відбився чарівний вираз неприторенної недоумкуватості,